

Arrest

nr. 67 210 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. DE RAEDEMAEKER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. A, verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 03/03/1985 te Yerevan geboren. Toen u door Misha H. gevraagd werd om lid te worden van H. stemde u toe. Na het ronselen van stemmen werd u gevraagd om namens de partij de stembusgang in bureau 200 te controleren. Op de verkiezingsdag vroeg Misha u om valse stembrieven in de stembus te deponeren wat u weigerde. U verliet het stemlokaal maar werd op de speelplaats van de school waar het stembureau gelegen was door Misha en de handlangers van Arthur G. geslagen. De volgende dag, op 20/02/2008, kwamen de handlangers van G. u halen. Ze trokken u mee en duwden u in de koffer van hun wagen. Op de hoofdzetel van uw partij werd u terug geslagen en gemarteld. Nadien werd u terug

naar huis gebracht. Hierna werd u nog een 7 of 8 keer door de handlangers van Arthur G. geslagen. Zijn kantoor lag niet ver van uw huis. In december 2009 kwamen zijn handlangers terug naar uw huis waar u werd geslagen. Vervolgens namen ze u mee naar zijn huis. Daar werd u in het hondenhok gestoken en verder door hen vernederd. U besloot om klacht bij de politie in te dienen. Toen de agent hoorde dat u klacht tegen Arthur G. wilde indienen verscheurde hij uw klacht. Hij belde vervolgens Arthur op waardoor u nog meer problemen met hem en zijn familie zou krijgen. Enkele dagen later, in januari 2010, nam u het vliegtuig naar T. waar u een oom had wonen. In T. leerde u E. K. (OV 6.752.439) kennen met wie u in november huwde. In december verhoogden de spanningen tussen nationalisten en etnische Kaukasiërs na de moord op een voetbalsupporter in Moskou. U durfde enkel voor het noodzakelijke nog uw huis verlaten. Op 13/12/2010 verliet uw echtgenote de woning om inkopen te doen. Onderweg werd ze echter door een tiental skinheads lastiggevalen en geslagen. Vanuit uw raam zag u het incident gebeuren en stapte naar buiten om uw vrouw te helpen. Toen u aankwam werd u echter door de skinheads geslagen terwijl uw vrouw moest toekijken. Niemand van de voorbijgangers kwam tussen tot 3 of 4 mensen van Kaukasische origine eisten dat de skinheads zouden stoppen. Vervolgens kon u met uw vrouw wegllopen en gingen jullie terug naar huis. Jullie werden echter door de skinheads achtervolgd die luid op jullie deur begonnen te beuken. Iemand van de burens belde de politie op en bij het horen van de sirenes gingen de skinheads weg. Jullie werden door de politie naar het politiekantoor gebracht waar jullie klacht indienden. 's Avonds werden jullie naar uw vriend Arthur gebracht daar jullie niet meer naar huis durfden te gaan. Sinds uw vertrek uit Armenië worden uw ouders nog regelmatig door de handlangers van G. lastiggevalen met de vraag waar u verblijft. Op 14/12/2010 gaven u en uw vrouw jullie identiteitsdocumenten aan een smokkelaar af. Op 21/12/2010 namen jullie de trein naar Moskou vanwaar jullie op 23/12/2010 het vliegtuig naar België namen. Jullie kwamen er diezelfde dag aan en dienden op 14/01/2011 een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: uw diploma met puntenbijlage, uw geboorteakte, uw militair boekje, jullie huwelijksakte, het rijbewijs van uw vrouw, een getuigenschrift van een opleiding die zij heeft gedaan en 2 diploma's van haar.

B. Motivering

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn (CGVS p.2). U verklaarde vervolgd te worden door de familie G. omwille van het feit dat u als vertrouwenspersoon tijdens de presidentsverkiezingen van 2008 weigerde mee te werken aan fraude (CGVS p.5-6). Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst kunt u het niet aannemelijk maken dat u als vertrouwenspersoon voor H. tijdens de presidentsverkiezingen van 2008 heeft gewerkt.

Zo legt u geen enkel bewijs neer dat u ooit lid van H. bent geweest. U zou immers uw lidkaart hebben verscheurd (CGVS p.7). U legt verder geen enkel bewijs neer dat u als vertrouwenspersoon heeft gewerkt. U had zelfs geen weet van het feit dat u als vertrouwenspersoon over een accreditatie dient te beschikken om in een stembureau de verkiezingsslag te controleren (CGVS p.7-9). U verklaarde immers betreffende uw 'lidboekje' dat het enkel uw lidmaatschap voor de partij aanduidt en dat u op basis van uw lidmaatschap de stembusgang kon controleren. Meer dan het lidmaatschap zou het door u verscheurde document echter niet aantonen (CGVS p.8). Het Commissariaat-generaal beschikt echter over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat u als vertrouwenspersoon wel degelijk over een accreditatie moet beschikken om de stembusgang namens een partij te controleren. Dat u niet in staat bent dergelijk document voor te leggen en überhaupt niet op de hoogte was van het bestaan van dergelijk document ondermijnt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze.

Voorts hebt u er geen idee van waar men verkiezingsfraude kan aanklagen. U dacht dat u dit enkel bij de politie kon doen (CGVS p.7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat vertrouwenspersonen verkiezingsfraude bij de geijkte instanties (zoals de kiescommissies, ombudsman, administratieve rechtbank) kunnen aanklagen.

Op basis van dergelijk gebrek aan elementaire kennis over de functie van vertrouwenspersoon bovenop het feit dat u dit op geen enkele wijze materieel kan ondersteunen kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u als vertrouwenspersoon tijdens de verkiezingen zou hebben gewerkt.

Daar uw vervolgingsproblemen voortkomen uit het feit dat u als vertrouwenspersoon niet wilde meewerken aan fraude wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd door het feit dat u het niet aannemelijk kan maken dat u ooit als vertrouwenspersoon voor H. heeft gewerkt.

Er kan voorts worden opgemerkt dat u ook op geen enkele wijze de door u verklaarde vervolgingsfeiten

met bewijzen ondersteunt. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij bewijst dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 6-9) dat u meerdere malen werd (onmenselijk) geslagen, gemarteld en vernederd, dat u tengevolge van deze mishandelingen een lange tijd in bed moest blijven en dat de dokter u thuis kwam verzorgen. U kan van deze incidenten echter geen begin van bewijs aanbrengen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen terwijl gelet op de ernst en de frequentie van uw mishandelingen dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van jullie asielrelaas bijkomend aan.

Daarnaast kan u geen aannemelijke verklaring geven voor het niet neerleggen van uw paspoort. U stelde dat het bij de smokkelaar achterbleef (CGVS p.3). U en uw vrouw legden echter ongeloofwaardige verklaringen betreffende jullie reisweg af. Uit jullie verklaringen blijkt dat geen van jullie beiden op de luchthaven een persoonlijke paspoortcontrole ondergingen. Jullie begeleider zou dit telkens in jullie plaats hebben gedaan. Er zou ook geen afspraak met de begeleider zijn gemaakt over wat te doen bij een eventuele paspoortcontrole (CGVS p.4-5, CGVS vrouw p.3-4, 7). Dat jullie op dergelijke manier zonder enige afspraak met de begeleider de paspoortcontroles zowel in Moskou als in België voorbij liepen is niet geloofwaardig. U wist zelfs niet of er een uitreistoestemming in uw paspoort zat noch had u weet van valse reisdocumenten (CGVS p.3-4). Toen u werd gevraagd hoe jullie de douane in België konden passeren stelde u enkel dat u gewoon doormocht (CGVS p.5). Dergelijke verklaringen zijn niet geloofwaardig en doen ernstig twijfelen aan de door jullie verklaarde reisweg. Het Commissariaat-generaal beschikt immers over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat er strikte persoonlijke identiteitscontroles worden uitgevoerd om de EU binnen te komen. Bijgevolg hebben jullie geen afdoende verklaring voor het niet voorleggen van jullie paspoorten waardoor er ernstige vermoedens bestaan dat jullie moedwillig deze belangwekkende documenten achterhouden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw diploma met puntenbijlage, uw geboorteakte, uw militair boekje, de huwelijksakte, het rijbewijs van uw vrouw, een getuigenschrift van een opleiding die zij heeft gedaan en 2 diploma's van haar bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;

1. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen heeft de asielaanvraag van verzoeker enkel beoordeeld op grond van de feiten die zich hebben voorgedaan in Armenië. Verzoeker had echter ook ingeroepen dat hij sedert januari 2010 in de Russische Federatie woonachtig was, meerbepaald in de regio T., daar gehuwd was met mevrouw E. K. en dat hij slachtoffer geworden was van ernstige daden van vervolging door extreem-nationalisten, waartegen de overheid niet bij machte was afdoende bescherming te bieden; Er dient vastgesteld te worden dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen in zijn beslissing enkel de feiten die zich hebben voorgedaan in Armenië in overweging heeft genomen en de feiten die zich hebben voorgedaan in T. volledig buiten beschouwing heeft gelaten; Evenmin motiveert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen waarom de feiten die zich hebben voorgedaan in T. in de motivering van de beslissing volledig buiten beschouwing worden gelaten; De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen is niet afdoende gemotiveerd en schendt de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; Verzoekers asielaanvraag berust op een ernstige vrees voor vervolging vanwege extreem nationalisten, waartegen de Russische autoriteiten geen afdoende bescherming bieden; De geloofwaardigheid van de bewering van verzoeker dat hij slachtoffer was van extreem racistisch geweld vanwege skinheads wordt

ondersteund door informatie afkomstig van publieke gezaghebbende bronnen, zoals Amnesty International, UNHCR, SOVA (stukken 3, 4, 5); De informatie vanwege de drie hogervermelde organisaties is gelijkluidend en bevestigt het bestaan van willekeurig racistisch geweld in de Russische Federatie en een algemene straffeloosheid ten aanzien van de daders (stukken 3, 4, 5):

- *Trials proceedings in Russia often fall below international standards of fairness. Political reasons influence on the treatment of suspects. Russia still lacks effective programme of action to tackle racially motivated violence and racial discrimination, the report says. According to NGO's, by the end of the year, at least 71 people were killed and more than 330 injured in 36 Russian regions as a result of attacks by Russian racists* (Amnesty International, 27.05.2010) (stuk 3);

- *According to a member of Russia's Public Chamber, the skinheads are armed, well structured and operate in all big cities, as well as many district centres and small towns (Russia profile 28 July 2008). SOVA similarly reports that there is a wide network of neo-Nazi groups operating and coordinating their activities in all the major cities of Russia (SOVA 15 apr. 2009) (UNHCR, 1.10.2009) (stuk 4);*

- *"However, human rights groups report that laws addressing hate crimes are not regularly applied and that the hate motivation of crimes are infrequently prosecuted.. (UNHCR, 1.10.2009) (stuk 4);*

- *28 people were convicted and only 4 of them received suspended sentences without any supplementary sanctions (SOVA, oktober 2010) (stuk 5);*

Uit het bovenstaande overzicht van informatie moge ook blijken dat er geen realistisch Intern Vluchtalternatief is:

- *According to a member of Russia Public Chamber the skinheads are armed well structured and operate in all big cities, as well as many district centres and small towns (Russia profile 28 July 2008). SOVA similarly reports that there is a wide network of neo-Nazi groups operating and coordinating their activities in all the major cities of Russia (SOVA 15 apr. 2009) (UNHCR, 1.10.2009) (stuk 4);*

Verzoeker vraagt uw Rechtbank verzoeker alsnog te erkennen als vluchteling o.g.v. art. 48/3 VW, minstens hem het statuut van subsidiaire bescherming te willen verlenen o.g.v. art. 48/4 VW; Ondergeschikt vraagt verzoeker zijn dossier voor bijkomend onderzoek terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen;

2. Wat de feiten betreft die zich hebben voorgedaan in Armenië, vraagt verzoeker uw Rechtbank om rekening te houden met het feit dat verzoeker ondertussen het bewijs voorlegt dat hij effectief lid was van H. (stuk 6). Verzoeker vraagt uw Rechtbank verzoeker alsnog te erkennen als vluchteling o.g.v. art. 48/3 VW, hetzij het dossier voor bijkomend onderzoek terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen;"

2.2. Verzoeker betoogt dat zijn asielaanvraag enkel beoordeeld is op grond van de feiten die zich hebben voorgedaan in Armenië. Verzoeker had echter ook ingeroepen dat hij sinds januari 2010 woonachtig is in de Russische Federatie, meer bepaald in de regio T., daar gehuwd was en slachtoffer geworden was van ernstige daden van vervolging door extreem-nationalisten, waartegen de overheid niet bij machte was afdoende bescherming te bieden. In verzoekers beslissing worden echter enkel de problemen die zich in Armenië hebben voorgedaan in overweging genomen en die feiten die zich hebben voorgedaan in T. worden volledig buiten beschouwing gelaten. Evenmin motiveert het CGVS waarom de feiten die zich hebben voorgedaan in T. in zijn beslissing volledig buiten beschouwing worden gelaten.

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. *In casu* verklaarde verzoeker de Armeense nationaliteit te bezitten en zijn echtgenote de Russische nationaliteit. De commissaris-generaal oordeelde dan ook volkomen terecht dat verzoekers vrees voor vervolging ten aanzien van Armenië dient beoordeeld te worden, terwijl de vrees voor vervolging in hoofde van zijn echtgenote ten aanzien van de Russische Federatie moet beoordeeld worden. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote op hetzelfde adres verblijven en dezelfde advocaat hebben. Zowel de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker als de bestreden beslissing genomen ten aanzien van zijn echtgenote werden aangetekend verzonden naar dezelfde gekozen woonplaats. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoeker kennis kon nemen van de gefundeerde argumenten die ontwikkeld zijn naar aanleiding van hun aanvaring met skinheads in Rusland. Uit het verzoekschrift van verzoeker blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing van zijn echtgenote wel degelijk kent en bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat vaststaat dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de beslissing die genomen is ten aanzien van zijn echtgenote en van de motieven die in dit verband ontwikkeld zijn.

Verzoeker voegt aangaande zijn problemen in Armenië bij zijn verzoekschrift het bewijs dat hij effectief lid was van H. (stuk 6). De Raad stelt vast dat verzoeker in bijlage 6 bij zijn verzoekschrift een kopie van een lidkaart van H. en de vertaling voegt (origineel in bezit). Het is opmerkelijk dat verzoeker dergelijke lidkaart alsnog kan neerleggen aangezien hij op het CGVS verklaarde deze lidkaart verscheurd te hebben (CGVS p.7). Dergelijke vaststelling ondermijnt bijkomend zijn geloofwaardigheid. De bestreden beslissing zet immers reeds op gefundeerde wijze uiteen waarom de door verzoeker aangehaalde problemen in Armenië ongeloofwaardig zijn. Verzoeker heeft immers een gebrek aan elementaire kennis over zijn beweerde functie van vertrouwenspersoon voor H. tijdens de presidentsverkiezingen van 2008 en kan dit op geen enkele wijze materieel staven. Verzoeker ontwikkelt in zijn verzoekschrift geen enkel concreet argument dat daadwerkelijk ingaat op de motieven van deze beslissing.

Verzoeker betoogt dat de asielaanvraag berust op een ernstige vrees voor vervolging vanwege extreem nationalistes, waartegen de Russische autoriteiten geen afdoende bescherming bieden. De geloofwaardigheid van de bewering het slachtoffer te zijn geweest van extreem racistisch geweld vanwege skinheads wordt ondersteund door informatie afkomstig van publieke gezaghebbende bronnen, zoals Amnesty International, UNHCR, SOVA (stukken 3, 4, 5). De informatie afkomstig van deze organisaties is gelijklopend en bevestigt het bestaan van willekeurig racistisch geweld in de Russische Federatie en een algemene straffeloosheid ten aanzien van de daders. Bovendien blijkt dat er geen sprake is van een realistisch intern vluchtalternatief.

Waar verzoeker uitgebreid verwijst naar informatie waarin bevestigd wordt dat de problemen met skinheads geloofwaardig zijn, wordt opgemerkt dat de loutere verwijzing naar dergelijke rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Het feit dat verzoekers echtgenote stelde dat de politie hen zelf aanraade om het land te verlaten omdat ze hen niet konden beschermen is een blote bewering en ontslaat verzoeker niet van de verantwoordelijkheid om afdoende beschermingsmogelijkheden te zoeken (CGVS p.4).

Tenslotte zijn er ook nog de ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker aflegde aangaande de reisweg. Verzoeker werpt in het verzoekschrift géén enkel concreet argument op dat daadwerkelijk ingaat op bovenstaande vaststellingen en deze maar enigszins kan weerleggen. Verzoeker beperkt zich in het verweer louter tot de verwijzing naar rapporten van mensenrechtenorganisaties. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM wordt vastgesteld dat de asielzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. De asielzoeker moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel gaat niet op, aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De bestreden beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze zijn gebaseerd zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet nuttig kan worden aangevoerd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC